

แบบเรียนใหม่ เล่ม ๑

ภาค ๒

ภาษาไทยของ
เจ้าพระยาอรรคมหาเสนา

พ.ศ. ๒๔๘๑

แบบเรียนใหม่ เล่ม ๑

ตามวิธีของ

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี

95.918

17 ม

91

ภาค ๒ ราคาเล่มละ ๕ สตางค์

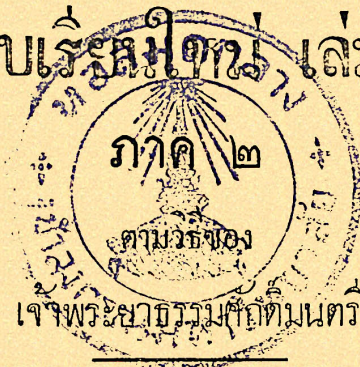
495.918
ค. 14 ม

กองวิชาการ กระทรวงธรรมการ

แบบเรียนภาษาไทย

แบบเรียนภาษาไทย เล่ม ๑

พิมพ์ครั้งที่ ๒๐๐,๐๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๔๘๑

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๔ สตางค์

พิมพ์ที่ โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช

ปากคลองบางลำพบน พระนคร

๕๗๖๖ มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

495.918

51221

2487

2.1.1.2

บทที่ ๒๖

สระ เออ มี ๒ รูป คือ เออ กับ เอ
 (เมื่อมีตัวสะกดอ่านเสียงเหมือนกัน แต่โดยมากใช้รูป เอ
 ควรข้แจงให้เข้าใจ)

เกอ-น   เกอน   เทอน   เมอน

เถอ-ง   เถอง   เชื่อง   เรอง

เทอ-ม   เทอม   เตอม   เรอม

*เกิ-น   เกิน   เมิน   เบิน   เทิน

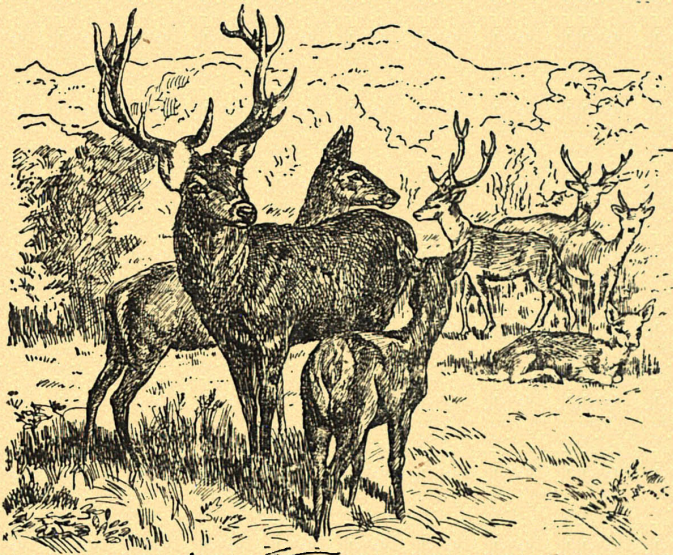
*เขิ-ง   เขิง   เบ็ง   เริง   เยิง

*เดิ-ม   เดิม   เจิม   เริม   เติม

อย่ามัวเมิน ให้เงินเขาเกิน ดู
 อะไรเพลิน ทำไมช่วยเขิน ทำท่า
 ห่างเหิน สะเทินอายุใคร ที่เขิน

* เกิ-น นี้ให้อ่าน เอ-กิ-น เกิน และ เกิ นี้ใช้แทน เกอ ให้นักเรียนจำไว้

เหลือเกิน จนเดินไม่ได้ ที่เชิงเขามี
 เหล่ากวาง อย่ามาทำเชิง จะว่า
 ให้เป้ง ต้องมาทำเฟิง อย่าเร่งใจ

ที่เชิงเขามีเหล่ากวาง

ไป ใครสอนให้เหลิง ถึงเทอมจะ
 ไป อยู่มาแต่เดิม ทำไมจึงเป็นเริ่ม

ใช้ยาอะไร จะลดยกะตงเจิม อย่า
 ทำเห่อเหิม ประเด็มิซื่อให้ ให้ส่ง
 กว่าเด็มิ แกงนี้ไม่เค็มิ ทำไมไม่
 เติมิเกล็มิ

บทที่ ๒๗

(ให้นักเรียนสังเกตว่า ะ เมื่อมีตัวสะกดทำเนยกขึ้นไป
 เป็น ั คือเอาไว้อันเดียว และยกขึ้นข้างบนขยายส่วนให้
 ยาวออกไป)

ดะ-ง   ดั่ง   บั่ง   ตั่ง   รั่ง   บั่ง

กะ-ม   กั้ม   ถั้ม   อั้ม   สั้ม

กะ-ย   กั้ย   ชั้ย   นั้ย

ก-น   กน   คน   ล่น   ลน   ตน

ก-ง   กง   คง   ล่ง   ลง   ตง

ด-ม	ดม	คม	ลัม	ลม	ทม
กะ-น	กัณ	คัณ	ลัณ	ลัน	ตัน

คนจน ปะปน สุนใจ ไพลน
 ถอดตน จงฟัง ตัดงบัง ตึงตัง สิ้นหลัง
 ลมลลาตั้น คมลัน ล้าลัน ถ้วยล้ง
 ไม้ตง ลงบันได ยาดม คนม้คารม
 ท่าทางคมลัน ถวัลันเตา โกดง
 ชงกรง ไปตรงตรง ช้ตะกรน ดีครัน
 อุดม ประลัมยา ลัมมา เกรอะกรัง
 เมองตรัง พระคลัง รังแก ออย่าบัง
 อายขย มีชย วินัย ปราชย อาคัย
 ล้งลย อาลย กลวัภย คงประลย

ชักรง พะอง เอน้ำพรหม ประพรม
 นางลนหม เจ้ากรม ประทม ณะลัม
 ประลัม พันคม ประกัณ

บทที่ ๒๘

(คำมีตัวสะกดก็ผันได้ตามพวกอักษร สูง กลาง ต่ำ)

	ก่าน	ก้าน	ก้าน
กาน		ก้าน	
ล่าน		คาน	ค้าน
	ล่าน		ค่าน
		ล่าน	
	ก้าม	ก้าม	ก้าม
กาม		ก้าม	

หอสมุดกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ล้าม

คาม

ค้ำ

ล้าม

ค้ำ

ล้าม

ก่าย

ก่าย

ก่าย

กาย

ก่าย

ล่าย

คาย

ค้าย

ล่าย

ค้าย

ล่าย

แสง ตะวัน ล่อง

ทำ ฟุ้ง ชาน

กล่าว คำ คำน ทำ หน้า ดาน คน บ้า

ห้าม ทำ ยุ่ม ยาม

เรา ต้อง คร้าม

ไม้ กะ ดาน ล้าม แผ่น

ยืน หลัง แอ่น

ทำให้แน่น ดูว่าล้าย เอามือกำย
 หน้า ม้าวิ่งแข่ง กล่าวดึงแปร่ง
 น่องตาแบ่ง คอยให้แห้ง ทำหน้า
 แฉ่ง เอามือเหวี่ยง วิ่งเลี้ยงไป
 ทำไมทำหน้าที่เจียมเจียม คนร้ายทำ
 ใจง่าย แลละม้ายคล้ายเป็นม้าย
 ซอกกล้วยกล้าย จำต้องจ่าย ด้อย
 อาย วิ่งย้ายย้าย มาข้างท้ายเรือ
 ปลาวายน้ำ กินลาหร่าย แลด
 ล้าง เขาทำให้แค้น ต้องใช้ไม้
 แค้น ขุนนางชนเสด็จ ตอนเวลา
 เที่ยง ฉุนจะกินเมียง ท่านต้อง

เลียง อย่าได้เกียง หน้าขาวผ่อง
 เลียงรอกก้อง อานคล่องคล่อง ไม่
 ตองทอง เจ้าจ้องเล่นจ้องหน่อง จน
 ท้องแห้ง อย่าทำแกลิ่ง ถึงหัวเลี้ยว
 มัวเล่นวังเปี้ยว จนลมเคียวขนม ด
 ควายเปลี่ยว เอาเขาเลี้ยวตันไม้
 เขาเล่นจน จนป่น ตองชนแค้น
 เลียงฟังเบ็น ร้องแปร้นแปร้น นอน
 พอเคลม น้ามเนียม เริ่มรอกหา

ลุงปุยเป็นคนช่างคุย มีหลานชาย
 และหลานสาวหลายคน เวลาแก้ไข
 ดิและอยู่ว่างว่าง แกก็เล่านิทานให้

หลานแกฟัง ครนถึงเวลาแกใจงุ่ม
งานแกก็ ขคราน ถึงหลานหลานจะ
อ้วนอ้วน แกก็ไม่ยอมแล้ว

วันหนึ่งแกสบายใจ ร้องเพลง
ดูฉายอ้อยเอ้อยเอ้อย และร้องเพลง
อนอนเป้อยไป หลานแกเห็นแก
ใจดี จึงเข้ามานั่งล้อมหน้าล้อมหลัง
ขอให้แกเล่านิทานตามเคย แกจึง
เล่าว่า

มีเกาะ เกาะหนึ่ง เรียกว่า เกาะ
หมามูย มีต้นข่อย ต้นกร่าง ต้น
ช้างนำ และต้นมะพร้าวเหลือ

หลาย มั่ง ทั่ว คว้าย ลิง ค่าง บ่าง
 ชะนี รวมทั้งหมดและเลื้อย เหนือกวาง
 ต่าง ๆ ทกกลางเกาะมถาอยู่ถาหนึ่ง
 หนอยู่เป็นฝูงใหญ่ ไม่มีใครรังแกมัน
 ครึ่งหนึ่ง มีเรือค้าขาย ลำ หนึ่ง ไป
 แวะที่เกาะนั้น เวลาเรือจะถอยไป
 ห่างเกาะ เจ้าของเรือจึงเอาแมวตัว
 หนึ่ง ปล่อยไว้ เพราะมันเป็นแมว
 ตะกละ เจ้าของไม่ตั้งใจจะเลี้ยงดู
 แมวตัวนั้นเที่ยวอยู่บนเกาะตามพอใจ
 มันกินหนเลื้อยอม หนเหล่านี้พากัน
 ร้อนใจ หนตัวที่เป็นหัวหน้าจึงประชุม

หนุ่ทงหลาย ครนหนมาพร้อมกัน
 แลว หนุ่หวหน้าจงกล่าวว้า เดยวน

หนุ่ถ้วไหนดเล่าที่จะกล้า
 เสาพรวนไปแขวนคอแม่ว

เราอยู่ไกลอันตรายแล้ว เพราะมี

แมวใจร้ายมาอยู่บนเกาะนี้ เราจะ
ป้องกันอย่างไรดี

หนตัวหนึ่งให้ความเห็นว่า กะ
จะง่ายง่ายเช่นนั้น ไม่เห็นจะต้อง
กลัวเกรงอะไร เอาพรวนไปแขวน
คอมันไว้ก็แล้วกัน เวลานั้นมาใกล้
เราก็จะได้ยิน หนทั้งหลายเห็น
อธิบายเข้าตกปากกันดีใจ แต่หนแก่
ตัวหนึ่งค้านขานว่า ความเห็นที่วานน
ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย แต่ว่าหนตัวไหน
เล่า ที่จะกล้าเอา พรวนไปแขวนคอ
แมวได้

(ให้สังเกตว่า ะ เมื่อมีตัวสะกดเปลี่ยนเป็น ั คือยก
ขึ้นข้างบนอันเดียว และเขียนให้ยาวออกไป)

ระ-ก	รัก	ลัก	ยัก	ตัก	หัก
กะ-ด	กัด	หัด	คัด	ตัด	มัด
จะ-บ	จับ	กั๊บ	ทับ	สับ	พับ
ต-ก	ตก	หก	ชก	รก	ดก
ป-ด	ปด	จด	หด	มัด	มด
ค-บ	คบ	ลบ	ตบ	สับ	กบ

เขารัก ตะวันตก นานหก เอา
พริกใส่ครก มะพร้าวต้न्दก ทำห่อ
หมก กล้าวดปด ทำจับจด แห้งหด ของ
มัด ไช้มัด น้ำกรด ไม้ตะพด กางกลด

ไม่อยากคบ เขียนแล้วลบ เวลา
 พลบ วิ่งตลบ ทำเซาซบ เลียง
 หลบ เห็นต้องงด ทดหน้าเข้านา มา
 พบปะ ใจแล่นรัก อย่าได้ผลัก ต้น
 ลัก ลักแต่ว่า พะยกหน้า มานั่งบน
 ตัก ดพร้อมพริก มดมันกัด ซอพล
 คัด จะไปวัด ผลัดกันเขียน เจียน
 กลุ้มกลัด ดกะทตรัด ท่านปลัด มี
 ล้วนล่องชนิด ยนหยดอย่าละบัด จง
 หัดอ่าน เอามอจับ ผาตลับ ไปกับ
 น่อง อย่านิ่งทบ ผ้าจะยับ เคยลับ
 ปลับ เลียงขอรบ ต้นพลบพลิง เอา
 มอคลัง ถึงลมพบ ต้องค่านับ

มาตราตัวสะกด คำตาย

(ครูอ่านออกเสียงตัวนำ และ ตัวสะกด ทำปากให้ดู
ซ้ำๆ ให้ศิษย์สังเกต และรู้จักประโยคเสียงตัวสะกดได้แม่น
ยิ่งด้วย)

ลา-ก	ลาก	ปาก	ตาก
	ล้าก	ยาก	

วา-ด	วาด	หาด	วาด
	ล้าด	คาด	

คา-บ	คาบ	หาบ	ราบ
	ล้าบ	นาบ	

จิ-ก	จิก	ดิก	บิก	คิก	ยิก
------	-----	-----	-----	-----	-----

ปี-ด	ปีด	ชิด	ติด	มิด	วิด
------	-----	-----	-----	-----	-----

ลิ-บ	ลืบ	ลึบ	จิบ	ยิบ	ริบ
บ-ก	บึก	ชึก	อึก	ฉึก	
บ-ด	บิด	ริด	นิด	มิด	ซิด
ก-บ	กิบ	จิบ	ริบ	ลึบ	หีบ

ลากเรือ เลือดขาดควาก ต้องอำ
 ปาก ร้องว่ายาก ทำไถลถลาก อย่า
 รั้มาก จับฉลาก หคราก ปลาฉนาก
 ต้องตรากตรา มีหลากหลาก ทอง
 นาก ทำไม้ต้องพลัดพราก น้ำตา
 ไหลพรากพราก หัดวาดเขียน เวียน
 ไปตลาด คนชชลาด เป็นร่ามะนาด
 ช่างประหลาด ดั้นพรวดพราด ไถ

แล้วคราด เรามุ่งมาด คนฉลาด ตี
 ระนาด งูเลื่อยปราด ผ้าสักหลาด
 เอาจาคาเดอ หยาดน้ำค้าง นกกะจิบ
 ดินดีกติก กินพริก หัวเราะขิก เอา
 มือหยิก ต้องนอนพลิก คณียบยิบ
 นับลิบ ไปไกลลิบ เอาปากจิบ
 เย็บถียิบ กะพริบตา รีบเอามาฉิบ
 มัดคมกริบ ขลิบริมผ้า ผ้าไม้ซัก
 นกมบก ร้องขอก็ก อย่าหลีกไกล
 ใครฉีกผ้า ขีดไม้ขีดไฟ ไปรีด
 นมวัว เอามดกรด จนหน้าซัด
 ต้องฉุดยา หานกหวัด ม้ามกบ

ข้าวไม่ลืบ

ต้องรบกลับ

เอาผ้าจับ

ใส่ในหีบ

บทที่ ๓๑

ต้-ก

ตัก

ตัก

ตัก

ตัก

ตัก

ยี่-ด

ยัด

ยัด

ยัด

ทึ-บ

ทึบ

ทึบ

ทึบ

มี-ด

มัด

มัด

มัด

คิ-บ

คืบ

คืบ

ดู-ก

ดู

ดู

ดู

ดู

ดู

จึ-ด

จุด

จุด

จุด

จุด

จุด

ทุ-บ

ทุบ

ทุบ

ทุบ

ทุบ

ทุบ

ก่อตัก ฆ่าลิก อย่าทำคัก จงรู้
 ลิก ขายปลาหมก ต้องจารก อย่า
 มายัด จะขาดบัด ทำฮัดฮัด เข้า
 ป่าทบบ ไฟลิกพบบ วิวเดียวหาย
 หองนมมด เลียงกรนครัด ลวมเลื้อ
 ยัด ไครเป็นหัด เป็นน้กลับ วัดได้
 กคบบ ถ่านลิก ยังไม่ลิก ต้องร้อง
 ปลิก เทยวอนอนซุก ทำคลุกเคล้า
 กินข้าวคลุก พุดเลียงแปร่ง เล่น
 หมากรุก หัวไรจุก เขาจุดซุด ต้น
 ละมุด ทำวาวหลุด จงมุดนา ถึง
 ทัพัด ขาดหลุด ว่างอดตลุด กิน

มั่งคุด ^๑   ว่างรุด ^๑ ไป   ใครจะทบบ ^๑   กิณ
 ขนมกรบ ^๑   ท้องไม่ยับ ^๑   ทำข้นบ ^๑
 ว่างผลุบผลับ ^๑   ตกดงปုပ် ^๑   ไล่ตะครุบ ^๑
 ทำผลุบโผล่ ^๑

บทที่ ๓๒

ลู่-ก	ลูก	หูก	ผูก	ตุก	ฟูก
รู่-ด	รูด	ขูด	ลู่ด	พูด	หูด
จู-บ	จูบ	ลู่บ	ลูบ	ขู่บ	กুব
เข-ก	เขก	เปก	เอก	เลก	เขก
เห-ด	เห็ด	เทด	เมด		
เข-บ	เข็บ	เจ็บ	เล็บ		
แข-ก	แขก	แฝก	แรก	แยก	

แป-ด   แปด   แล็ด   แดด   แรด
 แถ-บ   แถบ   แลบ   แล็บ   แทบ

น่ง^๖ทอ^๖ห^๖ก   ไต^{๕๕}ต^{๕๕}น^{๕๕}มะ^{๕๕}ด^{๕๕}ก   ล^๖ก

หลาก^๖มาก   ทำ^๖ด^๖ถ^๖ก   น^๖อ^๖น^๖บ^๖น^๖ฟ^๖ก

ปล^๖ก^๖มะ^๖เข^๖อ   เอ^๖า^๖ม^๖อ^๖ร^๖ด   ไบ^๖มะ^๖ก^๖ร^๖ด

อ^๖ย^๖า^๖น^๖ง^๖พ^๖ด   ก^๖ิ^๖บ^๖ค^๖น^๖เป^๖็^๖น^๖ห^๖ด   ล^๖บ^๖บ^๖ห^๖ร

จ^๖น^๖ผ^๖อ^๖ม^๖ช^๖บ   เอ^๖า^๖ม^๖อ^๖ล^๖บ   ทำ^๖ไ^๖ม^๖จ^๖บ

น^๖ง^๖บ^๖น^๖ก^๖บ   ล^๖ำ^๖ง^๖จ^๖ม^๖ก   เอ^๖า^๖ม^๖อ^๖เข^๖ก

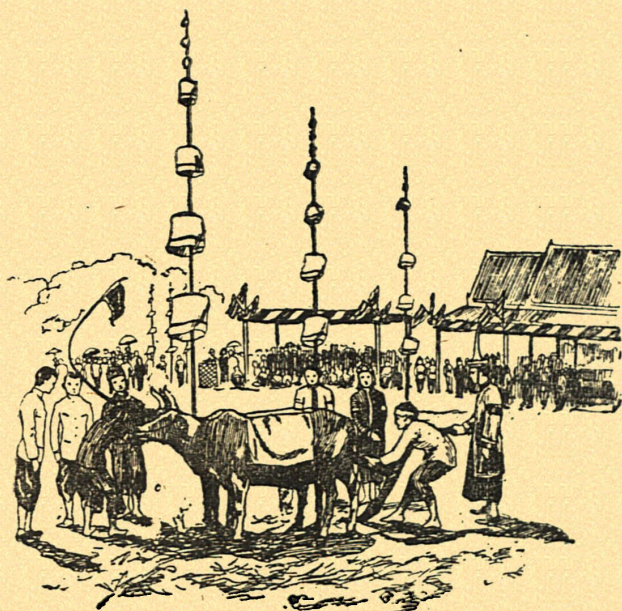
เล^๖็^๖ย^๖ง^๖ด^๖ง^๖เป^๖ก   ป^๖า^๖ก^๖เป^๖็^๖น^๖เ^๖อ^๖ก   แต่^๖ก^๖อ^๖น^๖เร^๖า

มี^๖เล^๖ก^๖ว^๖ด   ถ^๖ก^๖ห^๖ย^๖ิก^๖เจ^๖็^๖บ   เพ^๖ร^๖า^๖ะ^๖ฝ^๖เ^๖็^๖บ

เย^๖็^๖บ^๖ตะ^๖เข^๖็^๖บ   แล^๖ว^๖ต^๖อ^๖ง^๖เก^๖็^๖บ   ก^๖ิ^๖น^๖แ^๖ก^๖ง

เผ^๖็ด   เอ^๖า^๖ม^๖อ^๖เข^๖็^๖ด^๖ป^๖า^๖ก   ป^๖ล^๖า^๖มี^๖เก^๖ล^๖็^๖ด

ไปปากเกร็ด มาพดให้เด็ด จับ
 ปลาจะละเม็ด จนมอเคล็ด หัดพด
 แขก เลี้ยงแปลกแปลก ทำออกแวก

ไปตุแรกนก

ไต้ยีนเลี้ยงแกรก กอหญ้าแพรก
 ไปตุแรกนา อยู่เรือนฝาแฝก ออก

จะแตก หนีได้แปด มุ่งผ้าสีแดง
ย่นกลางแดด อยากขีแรด ห่มผ้า
แถบ ทำไฟแลบ ว่าเจ็บแลบ ห้อง
คืบแคบ หยิกเจ็บแปลบ รำปนเกลบ
แอบมามอง ร้องเสียงแหบ

บทที่ ๓๓

(ให้สังเกตว่า ัว เมื่อมีตัวสะกด ก่านตัด ออก เอาไว้
แต่ ัว เท่านั้น)

โ-ก โบก โยก โหมก โจก

โ-ด โดด โอด โสด โหด

โ-บ โอบ โฉบ

ค-ก คอก นอก พอก ตอก

ก-ด กอด ลอด ยอด ถอด

ขอ-บ ขอบ ตอบ ช้อบ กอบ

พว-ก พวก ลวก จวก มวก

* หว-ด หวด ชวด ขวด กวด

* ขว-บ ขวบ อีwab รวบ จวบ

เอามือโขกฝา เพราะนั่งโยก
 อย่าทำหัวโจก ที่ไตต้้นโมก เดิน
 ลงโกรก ต่อดโฉลก ชนบนโขด
 ทะลิ่งโลด ท่านไม้โปรด เพราะ
 ใจโหด ตันโตนด เอามือโอบ นก
 บินโอบ ทำนอกคอก พุดปลิ้นปลอก
 ลูกขครอก ทำย่อนยอก เขาพุดหยอก
 ช้างตกปลอก ขาถลอก เข้าใน

* หว-ด ให้อ่าน หัว-ด เพราะเป็นสระ ัว คัด ้ออกเสียง

ตรอก ๑ นำเป็นละลอก ๑ นึ่งกอดเข้า
 บ่นอดแอด กินยาลลอด ใก่ดำ
 ปลอด หญิงคลอดลุค เด็กข้าง
 พลอด ไปไม่ตลอด ตอบขอบใจ
 ยังไม่ชอบ ต้องพุดปลอบ เอาฝาชี
 ครอบ ๑ จนเสี่ยกรอบ ๑ ชอบหาพวก
 คนหหนวก ๑ ทำลวกลวก ๑ ขุดจอม
 ปลวก ๑ หนหยวกกล้วย ๑ ด้วยมัดตอก
 แทะด้วยฉมวก ๑ ตัดไม้รวก ๑ ทำหวด
 แตะ ๑ พวกหมอนวด ๑ ถอขวดยา
 ทาแก้ปวด ๑ ปั้นปชวด ๑ เจอะตะกวด
 ต้องไล่กวด ๑ จะถอนหนวด ๑ ให้ปู่

ทวด พอชนขวบ มาประจวบ ล้ม
ดั่งฮวบ! เอามือรวบ

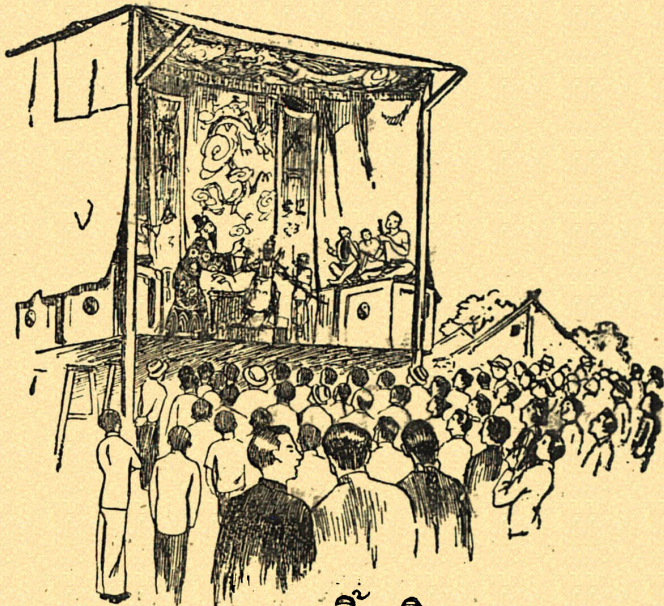
บทที่ ๓๔

เรี่ย-ก	เรี่ยก	เบี่ยก	เจี่ยก	
เจี่ย-ด	เจี่ยด	เบี่ยด	เปี่ยด	
เจี่ย-บ	เจี่ยบ	เที่ยบ	เยี่ยบ	
เลื่อ-ก	เลื่อก	เสื่อก	เกื่อก	
เลื่อ-ด	เลื่อด	เขื่อด	เงื่อด	
เกื่อ-บ	เกื่อบ	เมื่อบ		
* เลื่อ-ก	เลื่อก	เบื่อก	เทื่อก	
* เบื่อ-ด	เบื่อด	เขื่อด	เกื่อด	
* เบื่อ-บ	เบื่อบ	เอื่อบ	เนื่อบ	เจื่อบ

* เลื่อ-ก เอ-ลือ-ก เลื่อ นี้ใช้แทน เลื่อ-ก เลื่อ ให้นักเรียนจำไว้

เลี้ยงใครเรียก ฝ่าเบี่ยงหน้า เขา
เพรียกพร้อง ต้องเดินเฉียด ฉับ
เกลียดกบเขียด ดงจันทงเคียด ปัน
ให้ละเอียด ช่างเข้าพะเนียด ไป
เจียดยา อย่านงเงียบ พดเปรียบ
เทียบ ให้เฉียบขาด ร้องทวาด
ใครลักเกือก ปอกเปลือกกล้วย มา
ช่วยเหลือก ไม่ไช่เลือก นอนกลิ้ง
เกลือก เอามดเกรยก ต้นลำเจียก
ลมพัดเฮือก ช่างเย็นเยือก ทาง
เป็นเทือก ลีแดงเถือก เอามด
เซียด จนเลือดออก ทำเงอดเงอ
เมอแห่งเหือด ตมหน้าเดือด ดูหน้า
บู

เผือด เกือบไม่มีเลือด ผงคนล้น
 เมอบ คอยจนงัวเล็ก จะเบิกเงิน ทำ

คอยวีวเล็ก

ปิดเปิด จะเข็ดหน้ น่งเสี้ยเถิด
 เสียงก้องเกริก ฟังเอิกเกริก ทำไม

มาล่ำเล็ก ช่างประดักประเดิด อย่า
 เป็บคำโต เอมมือเขย่าเนียบเนียบ รำ
 เฉิบฉิบ ดอิมเอิบ

บทที่ ๓๕

อักษรสูงนำอักษรต่ำ มีตัวสะกด
 เสียงตามตัวนำ

(ให้ใช้ชีวิตประโยคเสียง อย่าง หนา-ม หนาม ทุกคำห นำ
 จะได้ประโยคเสียงแม่นยำ และอ่านหนังสือคล่องเร็ว)

หนา-ม

หนาม

หยาม

หลาม

หลาน

เห็ดอ-ง

เห็ดอง

หลวง

เห็ดอน

เหมื่อน

เหฺลี่ย-ว	เหฺลี่ยว	หวาย
	หลง	หลน
หมา-ก	หมาก	หลาก
	หยาก	หลอก
หมา-ด	หมาด	หยาด
	หลุด	หลุบ
หยา-บ	หยาบ	หลาบ
	เหฺลือบ	หลบ

ผู้ดีมีวาจาหวาน ไม่หยาบหยาม
 อย่าทำชั่วเขาจะหยามหน้า ผู้ใหญ่
 จงลึก และ หลาน มาดงาน จน เหลือ
 หลาม ชอรองเท่าส้มกัน หนาม

อย่าทำผลผลามจะถกหนามมันตำเจ็บ
 ดดอกกะถินชิลีเหลืองงาม จินและ
 ไทยเชื่อว่าเป็นคนผิวเหลือง ของนี้
 ดเหมือนของหลวง มีอยู่ในวังหลวง
 อย่ามาหลอกให้ฉันหลง จงหลบ
 ไป เอาเหล็กหมาดมาไซ้ไม้ให้
 เบ็นร ผ่านยงหมาดเอาไปตากเลีย
 ใหม ใครเอาหมากดิบและหมากสัง
 มากองไว้ที่นี้ หมากนาวหมากพร้าว
 เป็นคำโบราณเรียก คนขอทานนี้
 ช่างอดอยากไม่มีใครเขา เหลียวแล
 หยาดน้ำค้าง หยาดน้ำตาคิดว่าหยด

ไม่มี^๕น้ำ^๕กิน^๕ลัก^๕หยาด^๕จะ^๕ขาด^๕ใจ^๕ เอา
 ไบ^๕หน้า^๕ที่^๕หมาด^๕หมาด^๕มา^๕ทำ^๕ยา^๕ ทำ^๕
 อะไร^๕ไม่^๕ดี^๕ ก็^๕เพราะ^๕ทำ^๕หยาบ^๕ ต่อ^๕
 ไป^๕จะ^๕เข็ด^๕ หลาบ^๕ไม่^๕ทำ^๕หยาบ^๕ เขา
 เอา^๕หวาย^๕ถัก^๕ลำ^๕แห^๕รอก^๕ ทำ^๕ซอก^๕แซก^๕
 เอา^๕ใคร^๕หลน^๕ปลาร้า^๕หรือ^๕ปลา^๕แจ้^๕ จง
 เอา^๕เหลียน^๕ไป^๕ซัก^๕ไม้^๕ไผ่^๕ที่^๕ใน^๕กอ^๕
 อย่า^๕ล่วม^๕หมวก^๕หลบ^๕หน้า^๕หมา^๕จะ^๕เห่า^๕
 ถา^๕ข^๕น^๕จ^๕น^๕เชือก^๕หลุด^๕จะ^๕ลุ่ม^๕ลง^๕ ทาง^๕
 ท^๕ด^๕ม^๕หลาก^๕หลาก^๕จง^๕เหล^๕อบ^๕ดู^๕ ทำ^๕
 หลอน^๕หลอก^๕เหมือน^๕น^๕ล^๕ง^๕หลอก^๕ คน^๕
 นอก^๕คอก^๕ใช้^๕ไม้^๕ไผ่^๕

อักษรลงตัวอื่น ๆ นำ

(ให้ใช้วิธีประโยคเสียงอย่าง สยา—ม สยาม ทุกคำไป)

ขนา-ย

ขนาย

ถวาย

ขนม

ถนน

ขนง

สยา-ม

স্যาม

สนาม

สนาน

ขนาน

สลอ-น

สลอน

ขนอน

สงวน

เส่มียน

สนุ-ก

สนุก

สลับ

สนับ

สลัก

*ขม้-บ

ขมับ

ล้ลบ

แฉลบ

ถลอก

ขนา-ด

ขนาด

ฉลาด

ล้วาบ

ล้ลาด

เอาขนายมาถวายเจ้านาย แม่
 คำหาบขนมขายตามถนน คนตาม
 ซ้อเลี้ยงขรม กรุงลยาม ชาวลยาม
 แลลลอน ล้งวนตวอย่าทำชั่ว นาย
 ล่นองเป็นเลมียน ไปเที่ยวลวนล่นก
 เดินหกลมจนาถลอก ช้างล้ลกน
 ฉลาด:เซ็งวาดเขียน ปลา ล้ลาดมี

* ขม้-บ อ่านว่า ขมะ-บ เพราะเป็นสระเสียงสั้น แต่หากออกจันเป็น เพราะมีตัวสะกด

ขนาดเท่าปลาตะเพียน ล้วนล้นจับ
 ของไม้ถนัด จะไปวัดเทียนถวาย
 ถกครขนาบเสี่ยราบคาบ โรงเรียน
 ม้งานกลางล่นามดล่นกล่นาน จะต้อง
 เสี่ยค่า ขนอนนอนไม้หลับ นุ่งผ้า
 ล่นบเพลา ไม่อยากกลับ ล่นนี้มีไม้
 ไบและไม้ดอกสลักกันไประไป ปลา
 ฉนากปากยาวด่น่ากลัว แล ขนง วง
 งามเมื่อยามล่นยามม ดุเต็กล่นองคน
 เดินขนานกันไประไปไม่เฉไฉ วัดล่นมีตำ
 นานจึงขนานนามไว้ให้คนรู้ จะยก
 โขยงไปบางโฉลง จงไปทางพระ
 โขนง ล่นล่นานในทะเลนีกเกรงปลา

ฉลาม เหลียวตนกบีนแฉลยจนแทบ
 ตก คว้ายตัว^๕นิกนหนุ้าจนลวบกาง
 จะไปเมืองถกลางอย่าหมองหมาง

บทที่ ๓๗

อักษรกลางนำอักษรต่ำมีตัวสะกด
 เลียงตามตัวนำ

จม-ก

จมก

ตลาด

ปลัด

ตลับ

ปรว-ด

ปรวด

ปรอท

ตวัด

ตวาด

จมกคัดเพราะเป็นหวัด ท่านปลัด
 ท่านจำ^๕วัด จะไปตลาดซื้อไม้กวาด

และตลับ เลี้ยงนกปรอดพลอดเพราะ
 แผลน้ปวดย่น่าจะเป็นปรวด อย่าทำ
 เลี้ยงตวาดใครเขาไม่ขยาดเลย ทำ
 เอาแขนตวัดคอกแล้วพดล้อ จะทำ
 อะไรจงทำให้ตลอดอย่าบ่นออก ที่
 วดน้เขาม้งานเลี้ยงเอ็กเกร็ก

บทที่ ๓๘

อักษรควมมีตัวสะกด เลี้ยงตามตัวนำ

(ให้ใช้วิธีประโยคเสียงอย่าง ขวาน น ขวาน ทุกคำไปๆ)

บลุ-ก

บลุก

บลัก

บลูบ

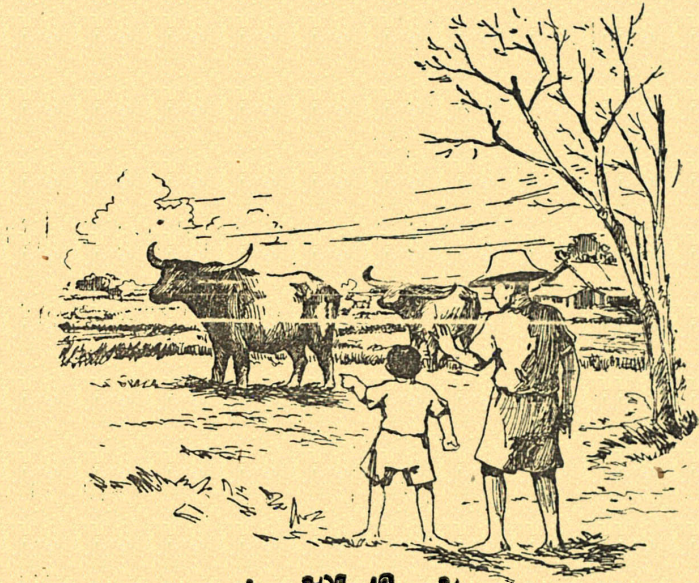
บลับ

ขวา-ก	ขวาก	ขवाद
	ขลาด	ขวิด
ขวา-น	ขวาน	ขวาง
	ขล้ง	ขลุง
กลา-ง	กลาง	ปลาย
	กวาง	เกวียน
	ปรง	
ตรอก-ก	ตรอก	ปลวก
	แปลก	ปรก
ปลอ-ด	ปลอด	ปราบ
	เปรียบ	ปราบ

ปรา-น	พราน พลาถ พราว
	ครุย คลาย
ปรา-ก	พราก พลัด พลับ
	คฤก ครบ

ฉันทำการวณนชำงขลกขล็ก ไม่
 ละดวกล็ดยลย ทำไมจิงขลกอยู่
 แต่ในเรื่อน จงออกมำต ลกขลข
 ที่กลำงลนāmบ้ำงเป็นไร ใครเอำ
 ขวำกมำบักไว ธิรมทำง อยำมำยณ
 ขวำงฉนจะกวำดเรื่อน ใครเอำขวด
 ลกกวำดมำวำงไว ทัณ คนขลัดทำ
 อะไรกนิกขยำด อยำเขำไปไกล

ควายมันจะขวิดเอา เขาเอาขวาน
ฟันไม้มะขวิดและไม้มะพลับ ลุงแก

อย่าเข้าไปใกล้ควาย
มันจะขวิดเอา

นักขลังพูดตั้งตั้งว่าจะไปเมืองขลุง ที่
กลางนาตาพลัดมีจอมปลวก และ ผัก

ปลาย กลางล้วนยังไม่ราบต้องปราบ
 เลี้ยให้เรียบ จงเปรียบเทียบไม้ล่อง
 อันนี้ว่าอันไหนจะโตกว่ากัน หันเข้า
 ตรอกออกถนนจนคนหัวเราะ ดุดอก
 ทองกวาวสีสีแดงเข้าตาแปลบ เขาว่า
 หัวกวาวเป็นยาด จะเอาเกวียนไป
 เข็นต้นปรงตรงบางพลัด พระท่าน
 จำวัดในปรกอย่าปรบมือ วันนี้อใจ
 ปลอดภัยทำอะไรก็ดีตลอด ไก่ดำ
 ปลอดภัยไปอยู่ในสวน พวกพราน
 เบ็ด ตกปลา พลาฟาง พายเรือ พลาฟางมา
 กลางนา พวกขุนนางล้วนเลือกครุฑ

ลวยดี กินข้าวคลุกกะปิเหม็นไม่
 คลาย อย่าอำพรางจงเป็นกลางจะ
 ได้กินมะพร้าว แลแสงดาวพราว
 พรายเวลาเดือนไม่หงาย เราพลัด
 พรากจากกันฉันนี่ก็แปลก ใครหัก
 ปลายไม้ไป จงหามาให้ครบ

บทที่ ๓๘

(ให้เป็นตัวสะกดออกเสียงเหมือน น สะกด)

ญ ฌ ร ล ฬ
 หาญ ชำญ ชำนาญ ลาญ
 รำคาญ ขวัญ ความญ
 บุญคุณ มณฑา

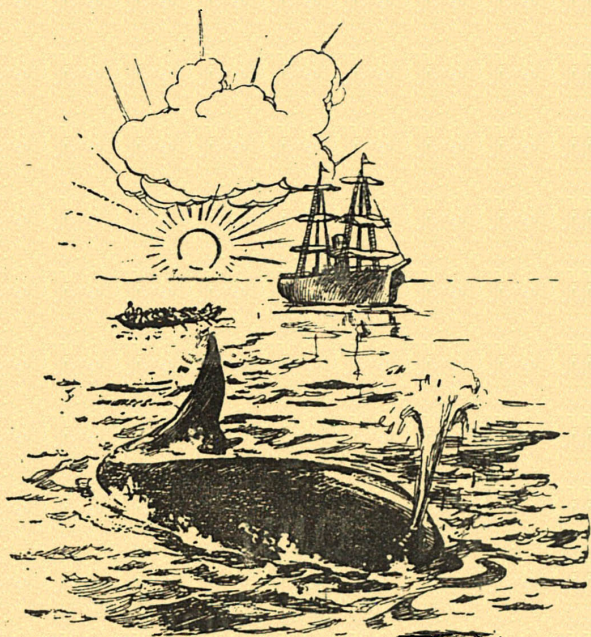
การ ทหาร ล่าร ภาร จร
 (จอน) พร กิณนร เพียร
 กาล พาล กัลยา นิด
 ตำบล ชล อุด
 วาฬี กาฬี

ไม่ชำนาญ อย่าทำหาญ จะ
 เลี้ยการ คนพาลมิใช่ทหาร หน้า
 รำคาญ พอเหมาะกาล จะเอาเบี่ยง
 บำนาญ ทำระรานจะเลี้ยค่าทำขวัญ
 ปลาวาฬีตัวเท่าลาร เจรจาตจะมีคน
 เขาเซ่อถ่อ ตำบลนี้มีคนอยู่เกล็ดอน
 กล่น กัลยาหน้าเหมือนกิณนร มาขอ

พร แมลงภู่มีลีเหมือนนินล ดฝูงชน
 ไปจังหวัดชล อย่าคบคนจร อย่า
 เซอะซ่าน จะทำจาน น้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้้
 กลิ่นอบลไม่เหมือนกลิ่นมณฑา ไป
 ดละครจนหาวนอน เขามีบุญคุณ
 แก่เรา

พวกจับปลาวาฬ เขามีความ
 ชำนาญในการเดินเรือทะเล เขา
 เล่นเรือไปที่โน้นที่นี้้นานนาน เพียร
 หาตำบลที่มันอยู่ พอขำมันได้เขา
 เอาไขมันมาทำเทียนไข ในกาล
 ก่อนมา เทียนไขมีราคาดี เพราะไม่

มีไฟฟ้า เราทำเทียนไขไม่ได้ แต่
เราทำนาได้ ลีนค้ำ ไปเปลี่ยนเอา

พวกจับปลาวาฬเขามีความชำนาญ
ในการเดินเรือทะเล

เทียนมาไข ล้วนพวกคนพาลมีได้
เอาภาระที่จะหา ลีนค้ำไปเปลี่ยนเทียน

ไซ ดีแต่ทำราคาญให้แก่เพื่อนบ้าน ต้องใช้ทหารผลาญเสียให้สิ้น

(สอนให้เข้าใจคำ และความทุกประโยค ให้ คัด เขียน
ทบทวนเพื่อชำนาญด้วย)

บทที่ ๔๐

(ใช้เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ก สะกด)

ข ค ฃ

สู้บ มุข เลบ นาค ภาค
โรค ไช้ค เมฆ

นาคคืองเขาว่าอยู่บาดาล ช้าง
ลารบางทีกว่านาค ท้องที่ของเรามี
อยู่มาก เขาจึงแบ่งเป็นภาค ทำ
อะไรจงให้เล็มอภาค ยามยากเต็ม

ที่ไม่มีไฮค เดือนหกร้อนเหมือนไฟ
 ไม่มีลู่ข บนท้องฟ้าไม่มีเมฆ จะ
 เรือน เลข ให้ เป็น เอก ไม่ แล้ง เล็ก
 หมอเขาวามีโรคต้องเลี้ยงโซค เรือน
 หลงนมมุขหันไปทางตะวันออก

บทที่ ๔๑

(ใช้เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ด สะกด

จ ช ต ฎ ฏ จ्ञ ท ฒ

(ให้นักเรียน รู้จักตัวพยัญชนะที่แปลกเพิ่มเข้ามา เสียก่อน
 แล้วให้อ่านและแปลความของคำต่อไปนี้)

รจนา มัจฉา อิจฉา อนิจฉา

อาจ อำนาจ กริช นุช

ธวัช อาชญา เว็จ พรต

ประณต มรกดต ประณิต
 เมตตา ชัญ อัญจึะ กรกฏ
 ปรากฏ กฏหมาย รั้จึบาล
 อิจิ อัจิ อัจิ ครุท อัทมะ
 วุทมิ

เป็นบัณฑิต ไฉนกินยาผิด จึง
 เสียชีวิต เขกมะลายำกริช จึงตั้ง
 หน้าหาวิชาให้ปรากฏ เขาขนอิฐมา
 ก่อตึก อนิจจารจนหาผ้าเงาะ ผุง
 มัจฉาพากันโคลไปคล้าคล้า เรา
 ประณตพระเพราะท่านถือพรต พวก
 นักพรตชอบอยู่ตามป่าชัญ แหวน

นผิงมรกดลลัดดี   ทำไม่ประณีตจะ
 ต้องลงอาชญาตามกฎหมาย   แต่
 ก่อนเราใช้ข้อข้อสั่งของ รัฐบาลท่าน
 เมตตาประชาชน   อัญจะนแปลว่า
 แปล   กรกฎแปลว่าปจงกำหนด   เอา
 ฐวชบักไวทหน้าวด   เห็นเขาดีมีใจ
 คิดอิจฉา   อย่าถออำนาจจะพลาด
 พลง   ไม่รังเกียจทำไม่จึงเกลียดเป็น
 เล่นียด   อย่าพดเท็จจะชวดได้บ้ำ
 เหน็จ   เมองอนเคยมอ ฐพดกันมาก
 หนงล่อ ราชการ ใช้ตราครุฑ   ควร
 นอบน้อมต่อผู้มีวุฒิ

(ให้ คัด เขียน อ่านทบทวนเหมือนบทก่อนๆ)

(ใช้เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน ด สะกด)

ถ ท ฑ ฒ ษ ฒ สะกด

(สอนให้รู้จัก ศ ษ ซึ่งเอาหางใส่ที่ตัว ค บ ก่อน)

รถ บถ บท บาท โภธ
 ทศ ฑศ ฒศ ฒศ ฬศ
 ปราศ เลิศ ดาษ พิช
 ทรุษ ฌุษ โทษ รัส

แต่ง เครื่อง ยศ^๕ขนรถ ไปรับเสด็จ
 เราเดินตามบาท^๖ท^๗ถ^๘ด^๙กว่าถนน คน
 เรานม^{๑๐}เพศ^{๑๑}เป็น^{๑๒}ล^{๑๓}อง^{๑๔}คือ^{๑๕}ชาย^{๑๖}และ^{๑๗}หญิง^{๑๘}
 ของ^{๑๙}สิ่ง^{๒๐}นี้^{๒๑}วิ^{๒๒}เศ^{๒๓}ษ^{๒๔}หา^{๒๕}ได้^{๒๖}ยาก^{๒๗} เลข

จำนวนนักรลลงตวไม้มเคษ คนน็ด
 น้าเวทนาเท้งามผดผาดน้าพิค ทำ
 อิดเออน เมอตรุษจีนต่าป็นแกไป
 ต่างประเทศ เราจนยาก ปราคจาก
 ของดีเลิศ ที่กลางนาฝ่งนกลงดิน
 ดาษ วตถนึ้เก็บไว้ให้องพัลค
 หน่งล่อนอ่านไปได้กบท เอาเงิน
 เหรียญบาทซอกระดาษมาวาดเขียน
 เงินเหรียญทคยังไม้ปรากฎว่าจะได้
 ใ้ ขันรถไฟไปทางทิศเหนือ เขา
 จักรถพิเคษ ไปรับทูตฝรั่ง เคลล์ และ
 ไปรตเกลล์ นางนงโพษงามพรังยัง

นางฟ้า จงรักษาขีรยาบถให้ดี

(ให้ คัด เขียน อ่านทบทวนเพื่อความชำนาญ)

บทที่ ๔๓

(ใช้เป็นตัวสะกด ออกเสียงเหมือน บ สะกด)

ป พ ฟ ภ

บาบ ล่าป ภาพ ภพ เทพ
 เสพ ออฟฟิศ ตู้เซฟ ลาก
 ปรารภ

ฝูงเทพเสพลุขทุกวันนี้คน อย่าลืมน้อง
 เสพคนพาล สันดานบาป เพราะมี
 บาบจึงถูกล่าป เขาเขียนภาพงามดี
 ผู้โชครึมลาก คนลู่ภาพพุดจาไม้

ทยาย เราปรารถน^๑ไม่^๒อยาก^๓คบ^๔พวก^๕เจ้า
 ภาพ เวียน^๖เกิด^๗เวียน^๘ตาย^๙ใน^{๑๐}ไตร^{๑๑}ภพ
 คน^{๑๒}ป่า^{๑๓}อพย^{๑๔}พมา^{๑๕}อยู่^{๑๖}ใน^{๑๗}ที่^{๑๘}ราบ^{๑๙} ลง^{๒๐}อาบ
 น้ำ^{๒๑}ใน^{๒๒}ทะเล^{๒๓}สาบ^{๒๔} ยาก^{๒๕}จน^{๒๖}จัด^{๒๗}ขัด^{๒๘}ลาภ
 เหมือน^{๒๙}นก^{๓๐}ถู^{๓๑}กล้า^{๓๒}บ^{๓๓} เขา^{๓๔}เค^{๓๕}าร^{๓๖}พ^{๓๗}ผู้^{๓๘}ใหญ่^{๓๙}
 จะ^{๔๐}ทำ^{๔๑}ค^{๔๒}พ^{๔๓}ท^{๔๔}เม^{๔๕}อง^{๔๖}ล^{๔๗}พ^{๔๘}บ^{๔๙}ร^{๕๐} แห^{๕๑}วน^{๕๒}น^{๕๓}พ^{๕๔}เก^{๕๕}า
 เา^{๕๖}มา^{๕๗} อ^{๕๘}ย^{๕๙}่า^{๖๐}ปร^{๖๑}าร^{๖๒}ร^{๖๓}ภ^{๖๔} , แม่^{๖๕}ทัพ^{๖๖}ใหญ่^{๖๗}มี
 คำ^{๖๘}สั่ง^{๖๙}ให้^{๗๐}ไป^{๗๑}รบ^{๗๒}

(สอนให้เข้าใจคำและความทุกประโยค ให้ คัด เขียน
 ทบทวนเพื่อความชำนาญด้วย)

บทที่ ๔๔

อักษรนำ ผันเสียงตามตัวนำ

หนา-ม หนาม, หวา-น หวาน,

แล่ว-ง แล่วง, ถนน-น ถนน
 หน่าย เหวี่ยง สว่าง สนั่น
 หน่วง หนัก หัวว (ว่าว)
 สล้าง แฉล้ม

ฉนั้นเบื่อหน่าย ไม่อยากไปคงาน
 ใครเอาไม้^๕เหวี่ยงมาจากไหน ชุน
 นาง^๖นั่งเส^๗ลียงมี^๘ค^๙เคียง จวนสว่าง
 เส^{๑๐}ียงฟ้า^{๑๑}ล^{๑๒}น^{๑๓}ด^{๑๔}ง^{๑๕}สน^{๑๖}น ตัน^{๑๗}สน^{๑๘}น^{๑๙}ช^{๒๐}อ^{๒๑}บ^{๒๒}ชน
 ทร^{๒๓}ม^{๒๔}นา^{๒๕}แล^{๒๖}ด^{๒๗}ส^{๒๘}ล^{๒๙}้าง ด^{๓๐}ด^{๓๑}อ^{๓๒}ก^{๓๓}ไม^{๓๔}น^{๓๕}น^{๓๖}บาน
 แยม^{๓๗}ง^{๓๘}าม^{๓๙}แฉ^{๔๐}ล^{๔๑}้ม ผ^{๔๒}ง^{๔๓}ป^{๔๔}ลา^{๔๕}ว^{๔๖}่า^{๔๗}ย^{๔๘}ก^{๔๙}ิน
 ล^{๕๐}่า^{๕๑}ห^{๕๒}ร^{๕๓}่า^{๕๔}ย^{๕๕}อยู่^{๕๖}ใ^{๕๗}น^{๕๘}้ำ^{๕๙}น^{๖๐}่า^{๖๑}อ^{๖๒}ร^{๖๓}อ^{๖๔}ย น^{๖๕}ึก^{๖๖}ห^{๖๗}ว^{๖๘}ัน
 ใจ^{๖๙}ว^{๗๐}่า^{๗๑}ไ^{๗๒}คร^{๗๓}จะ^{๗๔}ทำ^{๗๕}ร^{๗๖}้าย ไ^{๗๗}คร^{๗๘}เอ^{๗๙}า^{๘๐}ล^{๘๑}ว^{๘๒}าน

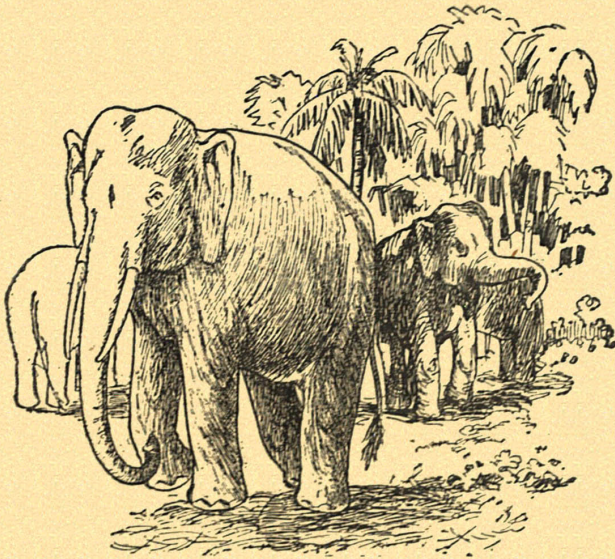
มาเจาะบานประตู ดประหม่า นาย
 ๖ ๘ ๙ ๖ ๗ ๗
 ล่นนถอกนหยนเบนล่ง่า

บทที่ ๕๕

อักษรควบผัน เลียงตามตัวนำ
 (อักษรสูง บลิ่ง
 ควบ) บลู่ย
 ขว้าง
 (อักษรต่ำ คลอง คล่อง
 ควบ) คล่อง
 (อักษรกลาง
 ควบ) แกว่ง แปร้น แปร้น
 เกวี่ยน เปรี้ยว

ฉนั้น ครุ่นใจ ใคร ฟัง เขา เป่าขลุ่ย
 เขาพูด คล่อง ไซ้คำ คล่อง ต่องใจนัก
 พูดอะไรก็ให้คล่องจงเป็นดี คน
 ใจแคว้นแคว่งง้าวเข้ากรบ เรือลำ
 นนลอยกว้างเคว้งอยู่กลางน้ำ จวนจะ
 คว่า ใครเอามัดคว้านมะปรางไป
 เสียไหน มะม่วงนี่เปรี้ยวหนักกินไม่
 ได้ต้องขวางทง เสียข่างร้องแปรน
 แปรนดน้ำกลัว อย่ามาคว่าผ้าฉนั้นไป
 ให้ใจคล่า วันนั้นมดคลุ้มหนักกลุ้มใจ
 อย่าทำเป็นเจ้าชู้ ดกลองแกล้ง ทำ
 ไมแกล้งไปยืน อยู่ที่ทางสามแพร่ง

มาแต่ ไหนจึง พด แปร่ง เลียงไม้ซัด
 กล้วยหอม นตากร้าง ดนากิน คน
 แข็งแรง กล้ามเนื้อ เป็นมัดมัด มา

เลียงข้างรื่องแปร้นแปร้นคุณ่ากลัว

แกล้งกล่นว่าไต่ ตองอดกล่น อย่าพด
 พล้ามพราเพรื่อเชื่อไม้ไต่ เจ้านาย

ท่านกริ้วอย่า บิดพลัว ไครกดกะดิ่ง
 เลียงกรังวิ่งไปด ทำยมกริมหน้าพริ้ม
 ดอิมใจ

บทที่ ๔๖

มาตราตัวสะกด คำตาย ก็ผัน ได้
 เป็นบางคำตามความต้องการใช้

เจ็ก	เต็ก	เบ็ก	เก็ก	กึก
แก็ก	แบ็ก	แต็ก	โแบ็ก	บ็อก
จ็อก	เบ็ย	เอ็ก	แอ็ก	อ็อก
เอ็ย	เอ็ย	ก้ำ	แก็	แจ็
แอ็	แบ็	บ็อ	ก้ำ	แก็

แบบ บำบ เบียบ เป็บ จีบ
จิบ เจียบ

กลนเอือก ไกร่องอ็อก แจกต
ตอก เลียงปอกแปก ไก่ตัวเปียงกชน
ดงเอือก เลียงกอกแก็ก รอน้ำกอก
กนกะแทกดงเอือก น้ำมันก้าล ไฟ
แกลล์แดงแจต เปิดเตรดงแปด ตา
ออดแกเป่าปลกอต ปนแกป เป็ดรื่อง
กียบ เฆียนเลียงเปียบ กวางรื่องเปียบ
ต่อแปปน้ำ แจกชายก้วยจิบ นกกระจิบ
รื่องจบบบ มดคมเจียบ ลมลงดง
ป้าบ ทูบดงตูป หล่นดงปูป

ตัวละครดมีลระด้วยก็ได

เหตุ ชาติ ญาติ โภจ โภช

มาก่อเหตุทำอาเพศ จึงต้องโกรธ
 อย่างขอโทษให้เขาโจษขายหน้าญาติ
 ใครจะนับเม็ดฝนได้เพราะหลายโภจ
 ชาติไม่ดตองกินยาอย่ามาโทษ พระ
 เกิดเป็นชือดาว นากินชาติไม่ดล จึง
 ดำ เขาเป็นญาติจึงอาจตลนท พระ
 พุทธเจ้าท่านล้ำเร็จถึงสมโพธิ เขา
 ยากจนทนทกขน้ำทเรศ นงชดลมาธิ
 ดองอาจ ตัวพยาธิปากขอมเกลอน
 ฆ
 กลาด

ตัวละครดเป็นอักษรควบหรืออกลากิม

(สอนให้นักเรียนรู้จักตัวสะกดที่เป็นอักษรก้ำ และอ่านให้
ถูกต้อง)

จักร มิตร เนตร บุตร

วิจิตร วัตร

ผู้ มบุญ มจักร จักร คอผู้ มจักร

พระจักรน มิตรคนหายาก จะคบมิตร

คิดให้มาก เจ้านายทอดพระเนตร

เนตรนาร บตรคอลลกชาย บตรนลก

หญิง ญาตมิตรคิดให้ดี อยา มผิด

ห้องน กว้าง ล้าม เมตร ยาว เจ็ด เมตร

ภาพน วจิตรเมอเพ่งพิศ เขาเขียน

รปภาพไว้ดูไฟจิตร พระและลูกเลื้อ
 ย่อมมีวตร

บทที่ ๔๗

ตัวการ์นต์

(ตัวการ์นต์ คือ พยัญชนะเต็มท้าย ไม่ต้องอ่าน จึง
 ใ้ไม่ทัณฑฆาต ใ้ข้างบน)

สีห์ เสาร์ เยาว์ สันท์ กัณฐ์
 กัลป์ อนันต์ จันทร์ อินทร
 การณ์ เกณฑ์ กุณท์ สุริย์
 องค์ สัมภ์ พงศ์ วงศ์ หงส์
 พักตร์ ยักษ์ ลักษณะ ปากย์
 วากย์ อตถ์ จิตต์ เขตต์

เชษฐกัณฑ์ กายทิพย์ ราพณ์ ศัพท์ กัณฑ์ ทิพย์

(สอนให้รู้ความของคำด้วย)

ราชสีห์ มอนันต์ ใน ไพธลันท์

ทศกัณฐ์ ชอราพณ์บำปมหนัศ เกณศ
 ทหารมาอยู่เวร จะกองกณศ ทำพิช
 เมอมลรัย หนุเยาว เดอ อตถ ไม
 ชด ความ คพิท น ยาก ตอง ถาม
 เมอ วัน เสาร์ พวก ยกษ ม ลักษณ
 พกตร รัย เมอ วัน จันทร ลังขมาฉน
 จง หน เกิดเหตุการณ องคพะยานไป
 อานกาพย ไมรั กวงค ทำชัว ให้มัว
 หมอง อางเผ่าพงค ให้รู้ด ทะนง ผง
 หง ลลง เลน นาดงามค มาออกวากย
 ว่าเป็นกัมพชพากย จะได้ยากแคฉน
 ยบชว กป ปกल्प เราตง จิตตเมตตา

ล่วนเจ้าเซษฐีมีในเขตต์เมืองหลวง
เขาเล่าว่าพระอินทร์มตาทัพย

(ให้ กัด เขียน อ่านบททวนเพื่อความชำนาญ)

เด็กเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ไม่มีบิดา
มารดา ญาติเขาเลี้ยงไว้ เขาใช้
ให้พาฝูงแกะไปเลี้ยงทุกวัน เด็กคน
นั้นชอบพูดเท็จเสมอ เพราะเห็นว่า
ถ้าหลอกให้ใครเขาเชื่อได้ก็ขन्द
ครั้นถึงเวลาพาฝูงแกะไปเลี้ยงที่ชาย
ป่า นักล่านกขนมามีความประสงค์จะ
หลอกให้คนตุนตักใจเล่น จึงตะ
โกนรื่องเลี้ยงดั่งว่า ช่วยด้วยเจ้า

ข้า ช่วยด้วยเจ้าข้า หมาป่าจะมา
 กินแกะแล้ว พวกชาวบ้านที่อยู่ใกล้
 เคียง ได้ยินเสียงเด็กเรียกให้ช่วย
 จึงรีบละการงานที่กำลังทำอยู่ ต่าง
 คนถือ หอกดาบและไม้พลองพากัน
 วิ่งออกไปช่วย เพราะหมายว่าหมา
 ป่ามาแน่ เด็กเลี้ยงแกะเห็นพวกผู้
 ใหญ่หน้าตาวิ่งมา ก็รีบขึ้นหัวเราะ
 กากกัก ลูกขึ้นกะโดดโลดเต้น
 เยาะให้อย่างสนุกสนาน ครั้นพวกชาวบ้าน
 ทราบว่าเด็กหลอกล้อเล่น ต่างคนก็
 แข่งดำ แล้วก็พากันกลับไป

วันหนึ่งเด็กคนนั้นนำแกะไปเลี้ยง

หมาป่าก็พากันกัดกินแกะตามสบาย

เมื่อญหมาป่ามาเป็นฝูงใหญ่ เข้า
ไล่กัดแกะกินเป็นอาหาร เด็กเลี้ยง

แกะจึงร้องตะโกนเรียกชาวบ้านให้
 ช่วยเหมือนคราวก่อน พวกชาวบ้าน
 ได้ยินเสียงเด็กเสียงแกะ จึงพากัน
 ว่าจะนั่นเสียงเจ้าเด็กเปรตร้องตะโกน
 บอก มันจะเล่นตกลงอีกแล้ว เขาเลย
 ไม่เอาธุระ หม่าป้าก็พากันกัดกิน
 แกะตามลบาย นี่คือโทษของการ
 พุดปด โดยหาประโยชน์มิได้ เป็น
 เหตุให้คนอื่นเขาโกรธ และไม่มี
 ความเชื่อถือ ถ้าเขารู้ว่าเป็นคน
 โกหกเสียครั้งเดียว ต่อไปจึงจะไม่
 ปดก็ไม่มีการเชื่อ

คำตายที่เป็นสระเสียงสั้นและ
เสียงยาวก็ผันได้

อักษรลง คำเป็น พันเสียงเป็นจัตวา

บ ฉ จ्ञ ฎ ผ ฝ ค ษ ล ห

ผันด้วยไม้เอกเป็นเสียงเอก ผัน
ด้วยไม้โทเป็นเสียงโท

บ ฉ ข่า ฉา

บ๋ ฉ่ ข่า ฉ่า

บู้ ฉู้ ข่า ฉ่า

คำตาย เลียงสั้น ฟัน เลียงเป็น
เลียงเอก

บะ นะ ณะ ณะ สะ หะ

ผันด้วยไม้โทเป็นเลียงโท

บ๊ะ ณะ บัก บัด บับ

คำตาย เลียงยาว ฟันเลียงเป็น
เลียงเอก

บาก บาด บาบ

ผันด้วยไม้โทเป็นเลียงโท

บัก บัด บับ

อักษรกลาง คำเป็น พนเสียง
เป็นเสียงสามัญ

ก จ ด ต บ ป

ผันด้วยไม้เอกเป็นเสียงเอก ไม้
โทเป็นเสียงโท ไม้ตรีเป็นเสียงตรี
ไม้จัตวาเป็นเสียงจัตวา

ก ก่ กั กิ กิ่ กิ่ จ จ่ จั จิ จิ่
กา ก่า ก้า ก๊า ก๊า จา จ่า จ้า จ๊า จ๊า

คำตาย เสียงสั้น พนเสียงเป็น
เสียงเอก

กะ จะ กัก จัก

ผันด้วยไม้โทเป็นเสียงโท ไม้
 ตรีเป็นเสียงตรี ไม้จัตวาเป็นเสียง
 จัตวา

กะ กะ^๒ กะ^๓ กะ⁺ ; จะ จะ^๒ จะ^๓ จะ⁺
 คำตาย เสียงยาว พนมเสียงเป็น
 เสียงเอก

กาก กาด กาบ

ผันด้วยไม้โทเป็นเสียงโท ไม้
 ตรีเป็นเสียงตรี จัตวาเป็นเสียงจัตวา

กาก ก้าก^๒ ก้าก^๓ ก้าก⁺

กาด ก้าด^๒ ก้าด^๓ ก้าด⁺

กาบ ก้าบ^๒ ก้าบ^๓ ก้าบ⁺

อักษรต่ำ คำเป็น พนเสียงเป็น
เสียงล้ำมัญ

ค ม น ร อ
คำตาย เสียงสั้น พนเสียงเป็น
เสียงตร

คะ คัก คัด คับ
ผันด้วยไม้เอกเป็นเสียงโท ตรง
กับคำ อักษรสูง, กลางที่ใช้ไม้โท

คะ ค่ะ ; คัก คัก
เทียบเสียง

อักษรกลาง คำเป็น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า
อักษรสูง ,, - ข้า ข้ำ - ขา

อักษรต่ำ คำเป็น คา - คำ คำ -

อักษรกลาง คำตาย เลียงสั้น

- กะ กัะ กัะ กัะ

“ ” “ ” ตายเลียงยาว

- กาก กัก กัก กัก

อักษรสูง คำตาย เลียงสั้น - ขะ ชัะ

“ ” “ ” เลียงยาว - ขาก ชาก

อักษรต่ำ คำตาย เลียงสั้น

- - คะ คัะ คัะ

“ ” “ ” เลียงยาว

- - คาก คัก คัก

	เจ้าคะ	ไปจ๊ะ	เถิดนะ	พื้บพื้บ
ปู้บปู้บ	คักคัก	ตักตัก	มู้บมู้บ	

ว่างแวก   ล้อกล่อก   ฝนตกจ๊กจ๊ก
 ไปหรือยังละ   ต่อม๊ะ   ไปละพะ
 ฉนั้นเองยะ   จ้อกแจ๊ก   ล้มดังแอ๊ก
 ฮึดฮึด   พ้อฮอก   ต้อกแตก

บทที่ ๕๑

ตัว ร ควบกับตัวอื่น

ร ควบกับ ท มีเสียงเหมือน ซ

ร ควบกับ จ มีเสียงคงเป็น จ

ร ควบกับ ล มีเสียงคงเป็น ล

ไทร ทรง ทรัพย์ ทราบ อินทร์
 จริง สรง สรวง สร่าง เสริม

ต้นไทร นกอินทรี คนมีทรัพย์
 ฉันทไม่ทราบ คนทรง เจ้านายทรง
 พระสรवल เช่นสรวง ไปบวงสรวง
 ทำสังเสริม พระสรงน้ำในสระ น้ำ
 สรงของพระองค์เจ้า ไช้จวนสร้าง
 พุดไม่จริง กายินทรีย์

๒

(ให้ คัด เขียน อ่านบททวนเพื่อความชำนาญ)

บทที่ ๕๒

(ตัว ร สองตัว-รร-เรียกว่า ร หัน ให้แทนสระอะ
 น สะกด, เมื่อมีตัวสะกด ร หันก็แทนไม้)

บรรทัด กรรไกร กรรเขียง
 บรรทม บรรจง บรรจบ

บรรจุกุ บรรจวบ มรรค พรุษ กรรม ธรรม

อย่างก่อกรรม จงฟังกรรมนำล่อน
 ใจ การพะนันคือ มรรคแห่งความ
 ฉิบหาย คตพรุษ คตวรรษ แปล
 ว่ารอบร้อยปี คนเจ้ากรรม มาทำชู้
 กรรโชก ตกรรเซียงเรือเอียงเลียง
 อัจฉริยะ วัด มหรรณพ์ เข้าพรรษา
 คน อากรรม ดูผิวพรรณ ฉีดฉัน
 บรรลลาภ กองลารบรรณบรรจงลง
 บัญช กษัตริย์ บรรทม บรมลู่ข
 ประเทศสยามนลนุกอย่างเมองลวรรค

พวกคน ๔๗
 พระ ขรรค์ เข้า รบกัน
 นางกำนัลชวณกันจำนรรจา

บทที่ ๕๓

ฤ ฤา

ฤ อ่านเหมือนเสียง ริ

ฤา อ่านเหมือนเสียง ริ

สอนให้เข้าใจว่า ฤ

๑. อยู่ตามลำพัง อ่านเป็น
 เสียง ริ และ เรอ

ฤดู ฤดี นฤบดี ฤกษ์ (เร็ก)

๒. ถ้ากล่ากับตัว ก ป ต ท ศ ล
 อ่านเป็น ริ

กฤษณา อังกฤษ ปฤษฏางค์
ตฤณ ทฤษฏี ศฤงคาร สฤษฏ์

๓. ถ้ากล้า หรือประสมกับตัวอื่น
อ่านเป็น ร

คฤห์ พฤษภ พฤศจิก พฤตมา
มฤตยู มฤดก หฤทัย

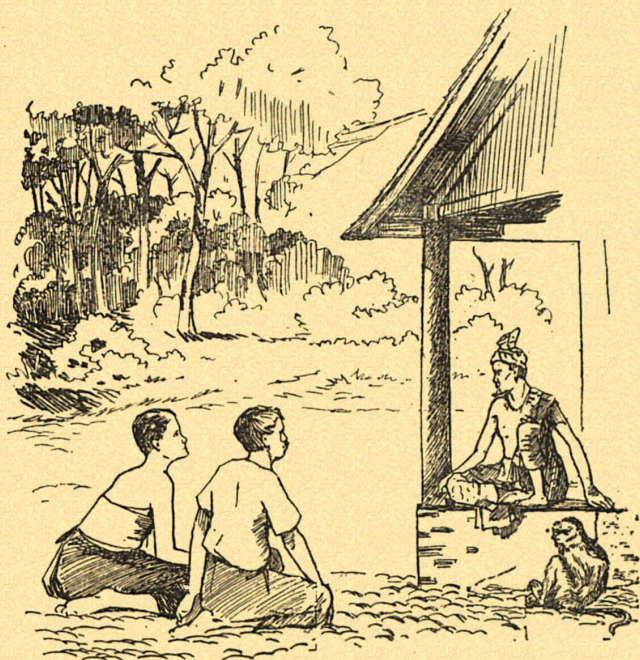
ฤษ ฤษี เดือนพฤษภาคม
เดือนพฤศจิกายน ไม่กฤษณาใช้
ทำยา ชาตอังกฤษมีฤทธิ ศฤงคาร
บริวาร ปฤษฏางค์แปลว่า หลัง
ทฤษฏีคือการเห็น จะทำการมงคล
ต้องหาฤกษ์ สฤษฏ์แปลว่าทำแล้ว

จงจำไว้ ตฤณมัย หมายถึง ความทำ
ด้วยหญ้า จะรีบไปวัดมหาพฤตมา
ราม เราคนไทยได้ประเทศสยาม
เป็นมฤคกมาแต่ชนก ท่านคฤหบดีมี
เงินทอง ถนอมร่วมฤคอยู่ที่ไหน ไม่มี
ใครจะมาใช้ให้เราทำ

มีนิทานแต่กาลก่อนแล้วว่า ยาย
และตาสองคนผิวเมื่อย หากินทางหา
ไม้กฤษณามาขาย ตายายมีลูกชาย
อยู่คนหนึ่งชื่อสมฤทธิ ตายายอยาก
จะให้ลูกของตัวมีวิชาความรู้ จึง
นำเอาไปฝากเป็นศิษย์ฤๅษีที่ใน
ป่า ฤๅษีก็สั่งสอนวิชาและความ

ประพฤติให้ดี เพื่อจะให้กลับไป
 เป็นคนอุททนต์ที่เมืองราชคฤห์ ตายาย
 ไปเยี่ยมมลูกชาย ทกฤต จนเป็นที่
 ไว้วางใจ ภาษา ล้วนภาษามทองคำอยู่
 ไทหนึ่ง รู้สึกเป็นห่วงใยเพราะไม่
 มีใคร จะรับมฤตก เกรงว่าพวกโจรรู้
 เข้า ก็จะมาแย่งชิงเอาทองไป จึง
 ขอฝากทองไห่นั้นแก่ตายาย เพื่อ
 ช่วยเอาไปรักษาไว้ ตายายรับฝาก
 ทองแล้ว ไปเที่ยวหาไม้กฤษณาไม่
 ใใคร่ได้ ไม่มีเงินทองจะใช้สอย
 คิดโศกขึ้นมาจะโก่งเอาทองของฤๅษี

นนเสีย จึงเททองออกจากไห เอา
ทองแดงใส่ไว้แทน แล้วนำไหทอง

คนแท้แท้ทำไมจึงกลายเป็นลิ่วไปได้
แดงไปให้ฤๅษี บอกว่าทองคำใน
ไห กลายเป็น ทองแดง ไปเสียแล้ว

บัดนี้ จะมา ขอลาเอาลูกชาย กลับไป
 ปฏิบัติ เพราะตัว แก่ เฒ่า ใกล้เคียง ตก
 เป็น เหยื่อ ของ พระยามฤตย อัยแล้ว
 ฤๅษี ไต พง ถอย คำ ของ ตายาย กูร เทา
 บง เถย เวลา นน เด็ก ชาย ล้ม ฤทธิ
 กำลัง ไปหา ผล ไม่ ยัง ไม่ กลับ ฤๅษี
 จึง ชี้ ไป ที่ ลิง ซึ่ง จับ ได้ มา ไม่นาน นก
 แล้ว ว่า เรา เสียใจ มาก เทยว ตายาย
 เอย ท่าน เคาระ หรัย มาก อยู่ ดัด
 เจ้า ล้ม ฤทธิ มน กลาย เป็น ลิง ไป ได้ ด
 ซึ่ง เรา ต้อง ผก ลาม ไวก บัด นี้ ไม่นน เรา
 ก็ แเปล กใจ เหมือน นก น ว่า คน แท้ แท้
 ทำ ไม จึง กลาย เป็น ลิง ไป ได้

ไม้มะลาย ไ มี่ต้วย เต็ม

คนไทย อสงไขย เวไนย ส่าไถย

เมืองไทยเป็นของชาติไทย พระ

พุทธเจ้า เทศน์ โปรดเวไนยสัตว์ คน

ส่าไถย มั๊กมีภัย เทวดา หลาย

อสง ไชย มา ฟัง พระพุทธเจ้า เทศน์

เรา เป็น ไทย ไม่เป็นข้าใคร ไทย

ใหญ่ ก็คือคนไทย ช้างคง ไคยลี

เหมือนไฟล เมืองโกไสยทำผ้าไหม

แต่โบราณ

ตัวพยัญชนะเรียงตามลำดับเสียง

ก ข ค ง ฉ ช ฌ ฉ ฎ ฏ
 ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ
 ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ
 อ ฮ

สระ

เสียงสั้น

เสียงยาว

๕

า

๖

๑

๗

๒

๘

๓

สระ

เสียงสั้น

เสียงยาว

เ...ะ

เ

แ...ะ

แ

โ...ะ

โ

เ...าะ

อ

...วะ

...ว

เ...ียะ

เ...ีย

เ...ือะ

เ...ือ

เ...ือะ

เ...ือ

